

Forslag? Hvad var det, han anførte for at begrunde at give 30,000 Rb. istedetfor 15,000 Rb. Hvad det ærede Medlem sagde i denne Henseende, kunde Altsammen meget godt og med ligesaa fuld Føie have været anført, dersom det havde gjaldt om at forøge Tilskudet fra 30,000 Rb. til 45,000 Rb. eller en anden lignende Sum. Det ærede Medlems varme Følelse, som jeg yder fuld Anerkjendelse, var det bedste Grundlag for hans Bevisførelse, og Følelsen kan lede overmaade vidt i den Slags Sager. Man har imidlertid henviist til, at Island har Fornødenheder, hvis Tilfredsstillelse er ønskelig, ja nødvendig, og den ærede Minister har for at begrunde sit Forslag, om denne Sag givet os en Liste over, hvad Islænderne trængte til for Fremtiden, en Regning derpaa. Der findes i Motiverne Noget i denne Retning, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Islænderne ønske for Fremtiden: „Etableringen af en Dampskibsart omkring Islands Kyster, Oprettelsen af et nogenlunde til Tidens Fordringer svarende indenlandsk Postvæsen, Udelsen af Pengelaan til Anskaffelsen af Dødsfartøier til Fiskeriets Fremme, Foranstaltninger til Bevarelsen af den tilbageværende Skovbestand paa Island og Forsøg paa Opveksling af nye Skove, Oprettelsen af praktiske Landbrugsskoler, Dannelsesanstalter for vordende Embedsmænd osv.“, og saa føies dertil, at der endnu er adskillige Smaating, som det ikke er hensigtsmæssigt at specificere, men for hvilke man vil anføre en Sum til uforudsete Udgifter. Hvad derved forståes, supplerede det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn ved sine Udtalelser. Han omtalte nemlig, at man maatte rigeligt udstyre Undervisningsvæsenet paa Island, og anførte saa som Exempel Suristernes Uddannelse, der ogsaa staae omtalte i Motiverne, men saa anførte han endvidere, at man maatte sørge for Uddannelsen af særlige islandsk Jordemødre, og saaledes vil man sikkert kunne finde paa mange flere Ting; paa andre Steder har man nævnet Veivæsenet og saa fremdeles. Nu er det jo let at skrive en Regning paa alle sige Foretagender; men naar vi her i Danmark agte at sætte Foretagender igang, hvilket er da det

Spørgsmaal, vi gjøre? Det er det, hvorledes skulle Midlerne dertil tilveiebringes? og ere vi ikke istand til at tilveiebringe Midlerne, saa maae vi opsætte Sagen til bedre Tider, indtil Kræfterne dertil findes. Men hvilken er den Fremgangsmaade, man følger her? Man sender Regning til Danmark, og man er saa omsigtsfuld som muligt, idet man, som den ærede Ordfører overmaade træffende gjorde opmærksom paa, har yttret, at man vilde være rede til at „modtage“ Tilskudet. Der er gjentagne Gange gjort opmærksom paa, at Islænderne ingenlunde mangle Gyne til selv at bidrage Noget til at bringe Ligevægt mellem Landets Indtægter og Udgifter, og der er vist hen til en Brændeviinsafgift, en Afgift paa Suffer, Kaffe, Thee og lignende Gjenstande. Forslag derom har været forelagt Althinget, men Althinget fraraader det; derimod tilraader Althinget Foranstaltninger, der koste Penge, og kræver Pengene dertil af os. Det kan ikke gaae; det er en feil Bet, hvorpaa man er kommen ind, og det ærede Medlem, som med en saa anerkjendelsesværdig Barne har taget sig af Islændernes Sag, fører Islænderne paa et feilt Spor. Det maa siges til Islænderne, hvad den ærede Ordfører har sagt med Klarhed og Styrke: der ligger ogsaa en Pligt i det at være fri, der ligger en Forpligtelse i det at være selvstændig, og naar Islænderne kræve Frihed og Selvstændighed, maae de ogsaa vide, at de overtage visse Forpligtelser, og den første Forpligtelse er den at sørge for sig selv. Island kan det ikke i Dieblisset; Tidernes Ugunst har ført med sig, at det ikke kan skee. Kræve vi da det? Ere vi ubarmhertige? Støde vi dem bort og bede dem sørge for sig selv? Jeg beder De Herrer see paa det Forslag, som her foreligger, jeg paa staaer da, at det er en broderlig Hånd, der her rækkes Islænderne, og rækkes dem med et saa rundeligt Tilskud, som ikke vilde være givet, hvis det gjaldt danske Forhold. Jeg vover denne Paastand med fuld Sikkerhed og Bestemthed. Jeg henviser til dem, der have krævet offentlig Understøttelse her i Danmark. Hvorledes have vi stillet os til dem? Man spørger først om, hvad de selv kunne